

האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

ספר בעיר קראקא

התיקון להחטא של הכשלת אלפי יהודים בנבילות וטריפות ע"י הרה"ק בעל "מגלה עמוקות" הגאון הק' המקובל רבי נתן נטע שפירא זצוק"ל אב"ד קראקא

אור הזוהר 347 * תשרי תשע"ד

הכשרות בישראל
אנציקלופדיה למלחמת השחיטה חלק כח
בו בוא המלחמות הגדולות של הצדיקים בכל הדורות נגד השוחטים הקלים שהכשילו את הכלל ישראל בנבילות וטריפות

מפעל הזוהר העולמי חלק ה

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

עליהם בדרךם על צרורות וחדים אבנים ובבבססם בבין ובשלוליות מים. בחרף לא עצרו בעדם, לא גלי קר מקפיאי עצמות ולא סופות שלג כבדות ביותר, מלהמשיך בנדודיהם בדרך לא דרך, על פני שדות פתוחים, חשופים לפגעי הטבע הקשים וצפויים לסכנת מות משלג ומקר.

לא פעם ארע שאחד מהם, זה או זה, נתקף במחלה, חם גבוה, צמרמרת, כאב ראש אימים, אפיסת כחות, כל אכל תתעב נפשם ויגיעו עד שיערי מות, אף גופם, שהתחסן על ידי יסורים וכאב, ורוחם העשויה לבלי חת, סיעו להם להתגבר גם על כל המחלות, ואולי היתה זאת זכותו של בעל "מגלה עמוקות" שעמדה להם, שיוכלו לעבר את מבחו היסורים של שלש שנות התשובה, כדי לתקן את נפשותיהם לעולם הבא.

ברם, בינתיים נתנו האבק והזעה את אותותיהם עמק עמק בעור בשרם ובקמטי פניהם. כי במשך כל שלש השנים, אף פעם לא התרחצו בהגון, לא הסתפרו ולא עשו את צפרניהם. שערותיהם גדלו פרע ופרצופיהם פשולי קדרה. נוסף לכל זאת היו תמיד עיפיים וסחוסים, סחבו את רגליהם הכושלות, לא בכחות עצמם, אלא בכח הרצון העז וההחלטה הנחושה, לא להרפות מן המאמץ לבצע את משימת התשובה שהטלה עליהם כדי לטהר אותם מפשעיהם.

רק בהתקרב החדשים האחרונים של שלש שנות התשובה, התחילו להתעניין לאו נקלעו בדרך נדידתם הארצה ורפת התלאות, מה שם המקום בו הם נמצאים, מה המרחק ממנו ועד קראקא עיר מולדתם, וכמה זמן צריך לקחת כדי להגיע לשם ברגל. לפי זה ידעו מתי עליהם להתחיל לעשות את דרכם חזרה לקראקא, ובאיזו מהירות עליהם ללכת כדי להגיע לשם בתם שלש השנים.

ככל שהתקרב המועד לסיום משימתם, שאפו יותר ויותר עידוד וחזק מהעבודה שהם מלאו אחרי תנאי התשובה, שנגזרו עליהם על ידי בית הדין הגדול, בשלמות ובדיקנות, מבלי לגרע אפלו כחוט השערה ממנת הסבל והענויים שנקבעה בשבילם. להפך, לעתים קרובות עוד החמירו על עצמם בהגפירם את סגופיהם מחמת החשש שמא אינם יוצאים ידי חובתם...

כך נקפו וחלפו הימים, בדרךם חזרה ובדייק עם סיום שנת הנדודים השלישית הגיעו לקראקא.

חוזרים לקראקא

שתי בריות משנות, מלבשות בכלי סחבות, שעשו רשם זועתי כרוחות רפאים שלא מעלמא הדין, פדמיות של שני מתים שיצאו

איתנים ברוחם

כך, לפי סדר חיים זה, ללא כל שנויים, ומבלי לנסות להקל על עצמם במאומה את סאת הסבל והענויים, עברו עליהם ימים, שבועות וחדשים. תקופות השנה התחלפו, מזג האוויר השתנה, אף אצלם לא חל כל שנוי. אותם המלבושים שמשו כסות לגופם הפחוש בין בקר ובין פחם, בין ביום ובין בלילה, בין בחל ובין בשבת.

כל מי שהסתכל בהם ראה לפניו שני עניים מרודים, מצמקים ומקמטים, גבם שחוח, ומעיניהם נשקפת ההכנעה ונמיכות הרוח של פושטי יד מימים ימימה, מעל פניהם נמחק כל זכר לאותה שביעות רצון של חיי העלש והרוחה בעבר. הם נראו כקבצנים מדורי דורות, בהבדל היחידי, שהם לא נשאו על כתפם שום תרמיל, כי לא היה להם שום דבר להכניס לתוכם.

אף על אף הסבל הקשה והקר, הרעב וטלטולי הדרך המפרכים, נשארו איתנים ברוחם ללא חת, נאמנים להחלטתם לקבל יסורים באהבה. הם לא נאלו שום הודמנות לתת קצת מנוחה לגופם הגע, ביום חל, או להרשות לעצמם נגיסה טעימה או לגימה של תענוג. לעתים קרובות היו מציעים להם ארוחה דשנה ויותר מקרטוב משקה מחמם עצמות. ולא פעם עלו לנחיריהם ריחות הניחוח של תבשילי הדגים ושל צלי הבשר וכוסיות היין שרף, בעת שעמדו ליד דלת מטבח, לפניהם הפחושה מושטת בבקשה לחתיכת לחם ישנה, או שארית של אכל חלבי מאתמול או משלשום. הם היו איתנים פסלע ולא זזו פמלוא נימה מדרך התשובה כפי שהתנה לפניהם על ידי בעל "מגלה עמוקות" בהתאם לפסק הדין של בית הדין הגדול, רק בדרך זו יעלה בידם לכפר על חטאיהם.

עם הם הגלות

כך עברו על שני השתפים בעלי-התשובה שלש שנים תמימות. שלש שנות סבל בל יתאר. הדמיות הגבריות של שני הקבצים שופעי המרץ ובריאות היו עתה מצמקות ורזות, שבורות ורצוצות ומדכאות עד עפר. במשך שלש השנים הללו לא נהנו מעולם הזה אפלו הנאה קלה שבקלות. להפך, הם ברחו כמטחוי קשת מפל דבר שעלול לגרם להם תענוג כלשהו, כדי שלא לבוא לידי נסיון. השמחה וההנאה היו רחוקים מהם כרחוק מזרח ממערב, ואף פעם לא עלה החיף על פניהם. במקום שם ישנו היום לא ישנו מחר. תמיד היו נעים ונדים, ללא כל הפוגה. בקיץ צעדו יחפים תחת קרני השמש החמות שהפכו על ראשם ולהטו על בשרם הפחוש. עקבות רגליהם נתקשו ונתחסנו על ידי כך כמו סליות של עור. היה בכך לפחות יתרון שזה הגו

נקיים מפל חטא ופשע

אף לפתע הכריז השמש של בית הדין בכל בתי המדרש ובתי התפלה, בפקודת הרב דמתא את ההודעה הבאה:

"מכריזים ומודיעים בזה לכל בעלי הבתים בעיר, ושני הקצבים בעלי התשובה חזרו לקראקא לאחר שלש שנות גלות וקנינו בשלמות את גזר דין התשובה שהטל עליהם! מהיום והלאה הרי הם צדיקים גמורים ונקיים מפל חטא ופשע! הרב שליט"א מטיל אפוא חובה על כל בעלי היכלת לתמוך בהם ולעזור להם להשיג עבודה, כדי שיוכלו לפרנס את עצמם ואת נשיהם. יש לעשות את כל האפשר על מנת למצא עסוקים בשבילם: חטיבת עצים, העברת חבילות, שליחיות, שמירה בלילות ולשלם להם שכר הגון!"

"וכל אחד ואחד מזהר בזה באזהרה חמורה לא להזכיר להם עוונות ראשונים ולא לפגוע בכבודם בכל צורה שהיא! אדרבה, יש להתייחס אליהם במלוא האהדה, להקל עליהם ככל האפשר ולחפש בשבילם רק עבודות נוחות, לאחר שענו את נפשותיהם במשך שלש שנות גלותם בסגופים קשים ביותר! כלם חייבים לדאג לכך שלא תחסר להם פרנסה ושללא יקפחו אותם! הם, שני בעלי התשובה עצמם, שלמדו להיות נכנעים ומשפלים עד דכא, הרי לא יגיבו ולא יתקוממו נגד עול וקפוח, לכן יש לנהג כלפיהם במשנה זהירות שלא יפגעו בהם אפלו פגיעה קלה שבקלות!"

בעל "מגלה עמקות" הלזה להם סכום כסף קטן מקפת הקהלה, שהספיק בשבילם כדי לקנות מלבושים פשוטים וזולים מאד, אף לא קרועים, וכדי לשפר דירות ישנות בשבילם ובשביל נשיהם. הם התחילו להחזיר את פספי ההלוואה בתשלומים קטנים, שיצליחו לחסוך פרוטות פרוטות משכר עבודתם, ובלבד שלא יהנו ממתנת בשר ודם, אלא מהכסף שיפיל בחלקם מעמל פניהם.

יהודי קראקא הוכיחו נכונות רבה לקיים את פקודת רבם הדגול. פאשר שני בעלי התשובה העשירים המכבדים ביותר לשעבר הופיעו בשוק בבגדים פחותים וגסים, חגורים בחבלים של סבילים מסביב למתניהם, והתחילו לתור בעיניהם מסביב, לאן לפנות כדי להרויח כמה פרוטות עבור לחם לאכל, נמצאו מיד קופצים רבים, שהתחרו ביניהם בשפע של הצעות עבודה בשבילם:

"בואו אתי! יש לי בשבילכם עבודה!"

"לא! יותר טוב שתבואו אתי! אצלי תהיה לכם עבודה קלה יותר!"

"לכו אחרי! אצלי תקבלו שכר יומי יותר גבוה!"

"ואצלי לא תצטרכו לעבד כלל! תמלאו רק תפקידי שמירה, ותוכלו לתת מנוח לעצמותיכם היגעות!"

נדיבי הלב ממש משכו אותם בשוליהם זה לכאן וזה לכאן, ושני בעלי התשובה נתנו להם לעשות בהם כחפצם מבלי לפצות פה, כאלו היו יצורים ללא פח רצון כלל. הם לא התעניינו לדעת איזו עבודה מציעים להם ולא שאילו מה יתנו להם תמורתה, מיד עם הגיעם למקום העבודה, התחילו ללא שהיות לעבד במלוא המרץ, מה שאחרים שעשו במשך כל היום, גמרו הם בשעה שעתים, ודרשו עוד ועוד עבודה, ובלבד להיות בטוחים שלא יקבלו חס וחלילה תשלום שלא יהיה לו פסוי מלא בעבודה חרוצה ויעילה.

רבים היו באים למקום עבודתם כדי לחזות בתופעה הנדירה, וללמד מוסר השכל משני בעלי התשובה, שלמרות שנשאר מהם עור ועצמות בלבד, ידעו להפעיל את פח רצונם ולדרבן את עצמם לעבד בלהט ובמרץ נעורים שעות על שעות ללא הפוגה. אלה שזכרו את מראה פניהם מתקופת העשר שלהם מלפני שלש שנים, פאשר

מקבריהם, לאחר שבשארם נמק מזמן, ורק שלדיהם קבלו שוב כשר תנועה, נכנסו לקראקא ופלטו להם דרך ישר לעבר ביתו של רב העיר.

אנשים הביטו אחריהם בתדהמה, אף אחד לא זזה אותם, כי בצאתם היו גברים נאים במיטב שנותיהם, ואלו עתה בחזרם מגלותם, נראו פזוקנים, שברי כלים, מגדלי פרע, וקרעי סמרטיסים עוטפים את גופם אכולי הרזון.

בעל "מגלה עמקות", אשר במשך כל שלש השנים לא הסיח אפלו יום אחד את דעתו משני הקצבים בעלי-התשובה, בהרגישו ובהשתתפו בכל סבלותיהם וענוויותיהם, חפה באותו יום, יום השנה השלישי לצאתם לנדודיהם, בצפייה דרוכה לבואם בחזרה. מאז שעות הבקר המקדמות עמד ליד החלון, צופה החוצה בכליו עינים ובמתחיות רבה.

זכים וטהורים

ובראותו מרחוק את שתי הדמיות המיוזרות ומעוררות הסלידה, ידע מיד שאלה הם בעלי התשובה. הוא אץ החוצה בחלוק השנה ובלי מגבעת, ורץ לקראתם כאלו היה נער על גימ, ובפרשו את ידיו לרוחה הכריז בקול רוטט מהתרגשות:

"ברוכים הבאים, צדיקים וקדושים! בעלי תשובה זכים וטהורים!"

הוא נתן להם שלום רב חדון, לחץ את ידיהם בחמימות בהריחו את ריחם בתענוג רוחני עלאי:

"הרי אתם מפיצים סביבכם ריח של גן עדן!"

הוא הכניס אותם לביתו ברב כבוד, כשהוא מפזז ומכפר סביבם בחפה רבה, משמש אותם בעצמו, מביא לכבודם את הפרסאות הנאות ביותר ומבקש מהם לשבת, ותוף כדי כך הוא נופל על צוארם ומחבק אותם ולוחץ אותם אליו באהבה ובהערצה.

"אשריכם ואשרי חלקכם!" מביע הרב את רחשי לבו, "הרי אתם בעלי תשובה גמורים! אפלו גדולי הצדיקים לא ינקלו בעולם הבא כבוד וגדלה כמוכם! במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד!"

הוא הביא לפניהם כבוד מפל טוב, ובראותו את מבטי השאלה על פניהם, אם כבר מתר להם לאכל מזון משבח, הרגיע אותם בדברי עידוד ונחמה:

"אכלו, בני, אכלו! מעתה הפל כבר מתר לכם! מהיום והלאה לא תוסיפו להיות נעים ונדים בעולם ולא תענו יותר את נפשותיכם ביסורי הגלות! תוכלו להשאר לגור בקראקא יחד עם נשותיכם! פרם, יהיה אסור לכם לעסק במסחר, אלא להתפרנס בישר מעבודת פנים! תוכלו להיות סבילים, חוטבי עצים, שואבי מים, שומרי לילה וכדומה, מה שייזדמן לכם! ואני יכול להבטיח לכם שעבודה לא תחסר לכם! אבקש מבעלי הבתים, תושבי העיר, שינדאגו לכך שתוכלו להרויח את לחמכם, ושאף אחד לא יעלה על דל שפתיו ולא יזכיר לכם את מעשי החטא שלכם בעבר! כי חטאיכם אינם קנמים עוד! הם נשטפו ונמחקו בדם ובזעה ובמחם עצמותיכם המענות! לא יזכרו ולא יפקדו ולא יעלו על לב לעולם!"

יהודי קראקא כבר כמעט שכחו את המאורע של שני הקצבים, שהקשילו את העיר במאכלי טרפה במשך שנים רבות, ואשר בית הדין הגדול גזר עליהם להשמיד את כל רכושם ולהיות נעים ונדים בעולם. מאז עברו כבר שלש שנים והענין ירד מסדר היום.

המשקל החמורה, כדי לכפר על פשעיהם העצומים, ושהם קימו אותה בשלמות לכל פרטיה ודקדוקיה. הריני גוזר בזה, שפשם שקבענו בבית דין של מטה, קף וקימו בבית דין של מעלה. והשנים יהיו מנקים מכל עון ואשמה ורשע".

כאשר סים הרב את כתיבתו, הקריא את הכתב בפני בעלי התשובה, ושניהם הושיטו את ידיהם לקבלו מידיו. בעל "מגלה עמקות" לא ידע למי מהם למסור את הכתב המפרש. לבסוף מסר אותו לידי זה, שנתעורר ראשונה ועורר את שתפו לפתח בדרך התשובה.

רק אז חזרו השנים הביתה בלב קל יותר.

מגלת הקלף שנמסרה לידם על ידי בעל "מגלה עמקות" נסכה בהם הרגשת בטחון במקצת, וחזקה בהם את התקנה שאכן כפרו על חטאיהם בשלש שנות סגופיהם, ושוב לא יענישו אותם בבית דין של מעלה בעוון הכשלת הרבים במאכלי טרפה, הם המשיכו להתנהג בהכנעה ובשפלה ברה, עבדו בפרך בעבודות השחורות ביותר, שספקו להם על ידי בעלי הבתים בעיר, והרויחו את לחמם בישר ובעמל כפיים.

כל ערב, אחרי העבודה, ובשבת כמעט כל היום, היו יושבים בבית המדרש של הקהלה, מקשיבים בדומיה לשעורי תורה וסופגים לתוכם דינים ודברי מוסר ויראת שמים שהחיו את רוחם והביאו מרפא ללבם השבור ולנפשותיהם הדואבות.

הם זרחו ממש מאשר כאשר נתנה להם הזדמנות לעשות שרות כלשהו עבור לומדי התורה, להגיש כוס תה למגיד השעור או למלא כל מיני שליחיות עבור תלמידי החכמים חובשי בית המדרש. אין לתאר את שמחתם פשהיו רצים לקיים איזו מצוה. הקפידו להרבות בעניית "אמן" ו"אמן" והא שמייה רבה, ועמדו על המשמר לשמע "קדישים" וברכות ו"לחטף" עוד ועוד "קדשות", וביחוד בשבתות ובנימים טובים.

הזקנה קופצת

קף עברו עליהם שנות חיייהם האחרונות, כשהם חיים חיי עמל קשים, וכל רגע פנוי היה קדש לעבודת הבורא.

בעלי הבתים בקרקא, שידעו על עברם של שני הקצבים השתפים, על חיי העשר שלהם משפבר הימים, ועל שנות התשובה הרבות, שעברו עליהם מתוך צער ויסורים שאין לתארם, לא נסו אף פעם לבקש מהם שרות כלשהו בחנם, או לנהג כלפיהם בפחיתות הכבוד. אף למרות זאת היו שני בעלי התשובה עומדים בפני כל אחד ואחד בהכנעה, כעבד לפני רבו, והיו מסתכלים לכל אחד בעינים, כשהם מנסים לנחש אם היה זקוק למשהו, ומיד מזדרזים למלא את מבקשו הסמוי במרב המהירות והיעילות. למרות גילם המתקדם ועל אף עיפותם מעמלם הקשה, היו רצים כמו נערים צעירים כדי להשביע את רצון הבריות, ופניהם מביעים ספוק בלי גבול.

ברם, השנים והגיל עשו את שלהם; על אחד מהם קפצה הזקנה במפתיע. הרגלים התחילו פושלות. הגב כפוף, הידים רועדות... כחותיו נדלדלו והלכו, ולא היה מסגל יותר לעסק בעבודה פיזית. עד שיום אחד לא יכל לקום ממטתו, ונשאר שוכב באין אונים ובאפיסת כחות. היה נראה בעליל שהמנת מתקרב אליו בצעדי ענק. לא יארכו הימים והוא ילך בדרך כל הארץ.

היה זה הבעל תשובה השני, לא זה שקבל את מגלת הקלף, שונתבה בידי בעל "מגלה עמקות" ככתב אשור עבור בית דין של מעלה.

כשנודע הדבר בעיר, שאחד מבעלי התשובה חלה, באו לבקריו בחדרו הדל, הרב וכל כבדי העדה. החולה התרגש מאד למראה

הבריות והאון שפעו מכל ישותם, לא יכלו שלא להתרגש עמקות בהסתכלם עתה על שני הסבלים, שעורם הצהיב כמו קלף מיבש ועצמות לחייהם החדות בלטו החוצה, ולא אחד הוריד דמעה מרב רחמנות והשתתפות בצערם.

כדי לא להביא אותם במבוכה, היו האנשים מציצים בהם מבין סורגי הגדר שמסביב למבנה שבעלי התשובה עבדו שם, והיו מסתלקים מהר כשהבחינו שהם מרגישים שמסתכלים בהם.

לאט לאט התאקלמו שוב בעיר, הפכו לאנשים שהצבור נזקק לשרותם והרויחו את לחמם בישר ובנקאמנות. הם מצאו להם מגורים מחוץ לעיר, פי התבלישו לגור בשכנות עם יהודים, שאולי זכירו להם עוונות ראשונים. הם גם לא רצו לגרם אי נעימות לילדיהם ולנכדיהם. מדוע יסבלו עבור עוון אבותיהם?

הכתב המפרש

ערב אחד, אחר יום של עמל מפרך, באו שני בעלי התשובה אל בעל "מגלה עמקות", כשפניהם מביעים דאגה עמקה. הם עמדו בהסוס ליד הדלת וחכו שהצדיק ישא את עיניו ויזמין אותם להכנס.

"ברוכים הבאים, בני הקורים!" קרא בעל "מגלה עמקות" כשהבחין בהם, "אתם נראים לי מדאגים מאד... מה הסבה? האם חסר לכם משהו? האם משהו העליב אתכם או גרם לכם עול? ספרו נא לי ואעשה כל מה שביכולתי כדי לעזר לכם".

"רבינו הצדיק!" געו שניהם כאחד בבכי תמרורים, "אנו מלאי פחד מיום הדין הנורא הממשמש ובא! ימי הזקנה מתקרבים והולכים, ולא רחוק היום בו יופיע מלאך המוות בעל אלף העינים, ויביא אותנו בפני בית דין של מעלה, ושם יהיה עלינו למסור דין וחשבון על כל מעשינו בעולם הזה! אמנם סגפנו את עצמנו במשך שלש שנים וקבלנו באהבה את הסבל והענויים של הגלות, אף מי יערב לנו שדי בכך? מי יודע אם זה מספיק כדי לכפר על הפשעים החמורים שבצענו במשך עשרות שנים? צמרמרת תוקפת אותנו כשאנו נזכרים במה שצפוי להם, לרשעים, בעולם הבא, ומתעורר בנו הרצון לצאת שוב לגלות ולהמשיך לסגף את עצמנו בענויים יותר גדולים, ובלבד להיות בטוחים שנוכל לתקן מה שפגמנו ברב חטאינו ופשעינו!"

"הרגעו נא, בני, ואל תכרסמו את לבכם בהרהורי דאגה!" השתדל הרב להשקיט את בכים, "אין כל ספק בדבר שאתם כבר עתה צדיקים גמורים! אני מאחל לעצמי "לזכות" להגיע לעולם הבא כה נקי מחטא ועוון כפי שאתם תגיעו לשם לאחר מאה ועשרים, נקיים וטהורים מכל סיג ופגם! חלקכם בגן עדן יהיה למעלה מחלקם של צדיקים גמורים, כי השב בתשובה "ידונות נעשות לו פזכיות".

"אבל רבינו הקדוש והטהור, אנו בכל זאת זוחלים ורועדים, ולבנו חושש ודואג מה יהא בסופנו... לא יכלו השנים לעצר בעד מעין דמעוניהם, "אלו היינו זוכים לפחות לקבל אות או מופת או אשור בכתב, שיחזק בנו את הבטחון שאכן יש לנו חלק בעולם הבא..."

"הריני נעתר לכם גם לזאת!" השיב הרב, בראותו שאחרת לא יוכל להרגיע את רוחם, "אמסר בידיכם כתב מפרש שיניח את דעתכם!"

מגלת הקלף

למרות השעה המאחרת, התישב בעל "מגלה עמקות" ליד שלחנו, נטל לידו את נוצת האון, טבל אותה בדיו, ורשם על הקלף את השורות הבאות:

"אני החתום מטה, רבה של קרקא ואב בית הדין הגדול שהוציא את פסק הדין נגד שני הקצבים השתפים, וגזר עליהם את תשובת

ויפקד עליו למסר את מגלת הקלף לידי הגוסס, שיקח אותה אתו אל הקבר... ואלו על הגוסס הנוטה למוות צוה לתת תקיעת פה לשתפו, ולהבטיח לו שלאחר מותו יבוא אליו בחלום וימסר לו דיוח מלא ומפורט על כל מה שארע לו מהרגע של יציאת נשמתו ועד שהגיע למקום מנוחתו.

שמע בעל התשובה השני בקול הרב, ומסר את מגלת הקלף לידי חברו הגוסס. כתמורה לכך נתן לו הגוסס תקיעת פה, שמיד כשיגיע למנוחתו, יבוא אליו בחלום וימסר לו בפרוטרוט כל מה שהתרחש אתו בעולם האמת.

רק אז נרגע בעל התשובה הנוטה למוות, וכעבור יום נוסף הוציא את נשמתו מתוך שלווה מלאה, כשעל פניו נסוף חיוך רחב של קדושה ושבועות רצון, כמתוך חוזה של תענוג רוחני עלאי הנשגב מהשגת אנוש...

ההלוי נערכה ברב עם, הרב שלח את השמש לכל בתי הכנסת להכריז על בטול מלאכה. כל החניות ובתי המסחר נסגרו, וכל תושבי העיר, מנער ועד זקן, מהאיש הפשוט ועד פרנסי הצבור, נהרו להלויה כדי לחלק לבעל התשובה את הכבוד האחרון.

המונים הצטופפו בבית הקברות, והארון הטמן בקבר, כשבידי הנפטר מגלת הקלף לבית דין של מעלה.

בעל "מגלה עמקות" השמיע דברי הספד נרגשים בקול חוצב להבות אש שהרטיט את הלבבות, וכל הקהל פרץ בבכי.

בדבריו גולל הרב את פרשת הענויים והסגופים הנוראים שהנפטר קבל על עצמו באהבה ובכזון כדי לכפר על חטאיו ולטהר ולזכר את נשמתו מכל סיג ופגם.

"צאו וראו מה גדול כחה של תשובה, שהיא מגעת עד כסא הכבוד!" פנה הרב אל הנאספים. "אפלו החוטא הגדול ביותר, שדומה שאין לו תקנה כלל, גם הוא יכול לעשות תשובה כל זמן שהנשמה בקרבו, ולהגיע לעולם הבא נקי מכל חטא ועוון!"

והוא סים את ההספד בהרעימו בקול אדיר, כשמבטו מפנה כלפי מעלה:

"פנו מקום! פרוצו דרר! צדיק גדול מגיע עתה למנוחתו! נשמה של פז וסנפירים עולה וחוזרת למקור מחצבתה, זכה וטהורה בדיק כפי שהיתה בעת ירידתה לעולם!"

במשך ימי השבעה בא הרב ועמו נכבדי העדה להתפלל בבית בו הוציא בעל התשובה את נשמתו, ולנחם את האלמנה והיתומים. החדר הצר וכל החצר היו צרים מלהכיל את כל הבאים, והתפללות נערכו ברגש רב. לאחר התפללות למד הרב פרק משניות יחד עם כל הקהל לעלוי נשמת הנפטר, ובמשך כל היום המה המקום ממבוקרים מכל העיר והסביבה שהפגינו את אהדתם והוקרתם למנוח.

המשך בעלון הבא

המבוקרים רמי המעלה שבאו לחלק לו כבוד, והוא פרץ בבכי. חשב הרב שהחולה בוכה מחמת הפחד מהמנות המתקרב ובא, ומאמת ההתייבבות למשפט בפני בית דין של מעלה, והוא נחם אותו ודבר על לבו שאל לו להיות מדאג כלל וכלל.

"הרי אתה צדיק גמור! הגעת אפלו לדרגה גבוהה מצדיק גמור!" הרגיע אותו הרב. "נשמתך זכה ונקיה כזכה וכפז, ללא כל רבב קל שבקלים! כסא של זהב משפץ ביהלומים מוכן בשבילך בגן עדן! כי את כל הענש עבור חטאיך כבר קבלת די והותר בעולם הזה!"

"אף מגלת הקלף אינה נמצאת בידי אלא בידי חברי!" קונן החולה שעמד על סף המוות, "אוי, מה גדול פחדי מיום הדין! אני ממש מתפתל מאימה, וכל הזמן אני רואה לנגד עיני את מלאכי החבלה הנוראים, המתקרבים אלי בשפודיהם הלוהטים, מצפים לרגע של יציאת נשמתך כדי לתקע אותם בגופי ולהטילני בודדי הזפת הרוחת של הגיהנום!"

שוב הרעיף הרב על החולה דברי עידוד וחזוק, והסביר לו בטוב טעם ודעת, שבשמים אין זקוקים למגלת הקלף, וכי הקדוש ברוך הוא שהוא בוחן פליות ובל, יודע כל הנסתרות ואין דבר נעלם ממנו.

החולה האזין בדומיה לדברי הרב ושאר הנכבדים, אף הרגשותו לא השתפרה והפחד המשיך לכרסם בלבו.

בצל המות

עברו ימים אחדים, ומצבו של החולה הורע מאד, צל המוות כבר היה פרוש על פניו. הוא שכב במטתו כשכלו פקעת אחת של צער ויסורים, וכל הזמן לא הפסיק לבכות ולקונן, מתוך הזיות וסיוטים על מלאכי חבלה לאין ספר הממלאים את כל חלל החדר, שפודים ארפים שלופים בידיהם, והם מחפים בחסר סבלנות לרגע של יציאת הנשמה...

אנשי ה"חברה קדישא", שהבהלו למטתו, לא יכלו לחזות בענויי הנפש הנוראים של הגוסס, והם שוב הזעיקו את הרב בעל "מגלה עמקות", אולי יעלה בידו להשקיט את רוחו ולסלק מעליו את סיוטי הגיהנום.

"רבי... פלט בעל התשובה הגוסס, בסגנון את המלים בקשי רב מתוך שפתיו המכחילות, כשדמעותיו זורמות ושוטפות את פניו הצהובים כדונג, "רבי... לבי מתפוצץ מאימה, ואף לרגע לא מרפה ממני הפחד שמא לא נתקבלה תשובתי בשמים! ואזי אוי ואבוי לנשמתתי החוטאת ואני אנה אני בא? הרי לעולם לא אצא מהגיהנום! אהיה אבוד בכף הקלע ובענויי התפתת לנצח נצחים!..."

לבו של הרב בעל "מגלה עמקות" נשבר בקרבו למראה הסיוטים הקשים הפוקדים את החולה, והוא שלח לקרא לבעל התשובה השני

סגולת הרשב"י

פדיון נפש האמיתי, הגדול ביותר בעולם שיציל נפשך (ללא כסף). אמור במשך שבעה ימים ברציפות את דף האידרא, (רצוי לאחר התפילה תן וחלק לעוד 3 אנשים את דף האידרא, וכן הלאה). כך תוצר שרשרת מגן, של הרשב"י לכל עם ישראל שאין שום כח ומקטרג בעולם שיכול לפגום בה כולם מוגנים בתיבת נוח של הרשב"י: - הזוהר קדוש